

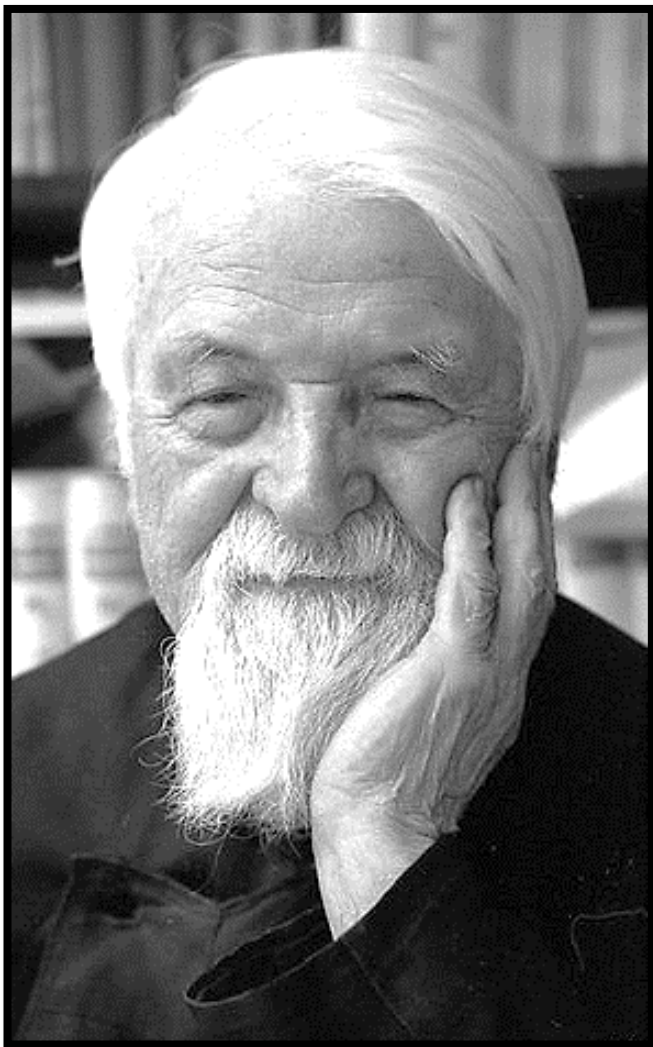

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTULILIE-HANULCOLȚEI

„Dumnezeu nu mă va răsplăti după modul cum am știut să mă desfac de comuniunea firească în care mi-a fost dat să trăiesc, ci după modul în care am afirmat această comuniune cu voința și cu iubirea mea creștină.” – Părintele Dumitru Stăniloiaie

Nr. 362 / 1 noiembrie 2020

**PĂRINTELE
DUMITRU STĂNILOAIE**

1903-1993

NUMAI PENTRU CĂ OMUL ESTE VEȘNIC, ÎL IUBESC

Dacă vrem să-l înțelegem pe celălalt, trebuie să-l iubim; și dacă-l iubim, ni se luminează adâncurile lui. Nu există lumină în afara iubirii! Nu ajunge să privim numai lucrurile lumii, ca să ne luminăm. Am spus că de-aș avea lumea toată, dacă nu este o persoană care mă iubește, nu am nici o mulțumire. Mulțumirea e lumină – lumina iubirii. Iubirea e lumină și amândouă sunt viață. Dacă vrem să avem viață, și nu o viață trecătoare, ci viață veșnică și o lumină nesfârșită, mereu mai bogată, apoi trebuie să iubim. Dar nu putem iubi pe om dacă nu iubim pe Dumnezeu. Dacă omul nu e veșnic, nu e același lucru.

Numai pentru că omul este veșnic, îl iubesc. O mamă când

iubește pe fiul ei, nu se poate să nu se gândească la lumina și să nu se gândească la veșnicia lui. Spune și un gânditor francez de astăzi, Gabriel Marcel, că francezii mai au și câte un gânditor creștin și câte un poet creștin. Nu cum se socotește la noi, că nu poți lua de la ei decât lipsa de credință. Gabriel Marcel spune: „Când spui unui om te iubesc nu se poate să nu gândești că el vă fi veșnic”. De ce l-aș iubi pe om dacă n-ar fi veșnic? De ce m-aș simți atât de dator față de el să-l iubesc, dacă n-ar fi veșnic? Fiecare om e făcut pentru veșnicie. Eu aspir la desăvârșire.

Încă nu am ajuns la desăvârșire, dar aspirația aceasta nu se termină.

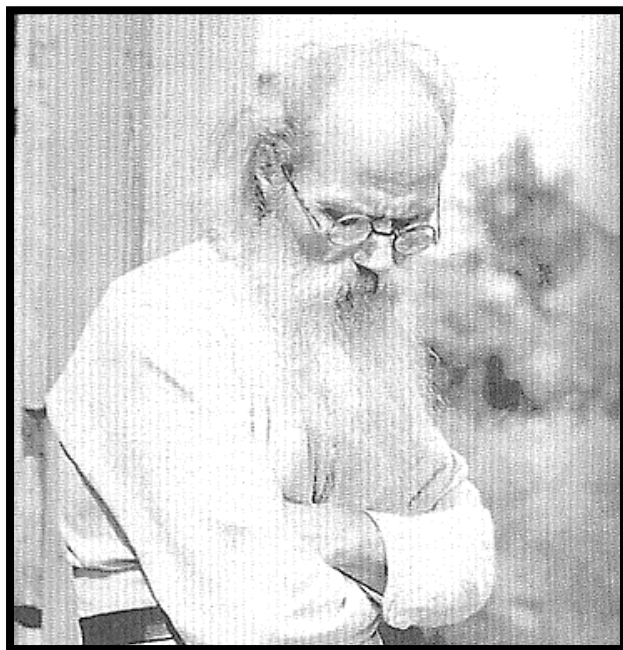
Dacă sunt în legătură de iubire cu cineva, (dacă se poate cu toți), aceasta nu se poate să nu fie de la Dumnezeu. În zadar zice cineva că iubește pe Dumnezeu, dacă pe om nu-l iubește și în zadar zice cineva că iubește pe om, dacă pe Dumnezeu nu-l iubește, dacă nu vede în această taină mare și nesfârșită a omului, prezența lui Dumnezeu. Să iubim pe oameni și să iubim pe Dumnezeu. Asta să ne fie deviza noastră, de creștini adevărați și asta ne-ar vindeca și pe noi de boala dezbinărilor în care ne aflăm acum.

Poporul nostru a fost un popor unit, unit prin credință și iubire, pentru că politicește am fost împărțiți în trei părți, dar limba era aceeași, cărțile sfinte erau aceleași. Unitatea noastră era perfectă, pentru că aveam credință în Dumnezeu și pentru că ne iubeam ca neam. Să ne iubim unii pe alții ca neam, dar să ne iubim prin identitatea credinței. Pentru că numai prin ea ne putem iubi, că sa refacem și unitatea noastră care este astăzi atât de suferindă. Dumnezeu să ne ajute!

Poporul nostru are o limbă care-i folosită și în Liturghie. La popoarele catolice, limba vorbită de popor este alta decât limba liturgică. La popoarele slave, limba liturgică e alta decât limba vorbită de aceste popoare. La greci, limba liturgică e alta decât limba vorbită azi de popor, e o limbă greacă veche. La noi, limba liturgică e cea vorbită de popor. De aceea, limba vorbită de popor capătă un cuprins de taină și de sfințenie. Noi avem cuvinte minunate. Poate toate cuvintele noastre au un cuprins de taină pe care nu-l au cuvintele altor popoare. Cine poate traduce cuvântul «cuviință» în altă limbă? Dar la câtă îndatorire nu ne obligă acest cuvânt? Să avem cuviință unii față de alții.

Să facem din fiecare creștin un luptător duhovnicesc. Nu că să-l convertească pe celălalt numai la credință, ci că să-i arate un model de om. Noi avem ca model de om pe sfânt. Fiecare trebuie să tindă spre sfințenie, spre bunătate, spre ajutorul celuilalt, spre smerenie, spre curățenie, spre toate cele bune. Să iubești pe celălalt mai mult decât pe tine. Asta ne trebuie: să punem în practică Evanghelia. Și de aceea cred că Filocalia vă putea să ne călăuzească pe toți spre Hristos. Și trebuie ca preoții, și nu numai preoții, ci și toți credincioșii, s-o citească. Nu au fost sfinți numai dintre preoți, au fost sfinți și dintre ceilalți credincioși. Toți avem datoria să ne trezim la această conștiință, să fim cât mai aproape de Hristos, să folosim cât mai aproape duhul de jertfă, să ne jertfim și noi pentru alții, ca să descoperim ceea ce este nobil în noi. Că toate viciile, toate patimile ne coboară. Noi trebuie să mergem spre ceea ce este adânc, spre ceea ce este nobil, spre ceea ce unește cu Dumnezeu. Să ajungem la sfințenie, ca să ajungem la Înviere și la viața veșnică în Hristos.

Sursa: marianagurza.ro

CUVIOSUL NIKON VOROBIOV

1894 – 1963

TOȚI SUNTEM SPRIJINIȚI DE PUTEREA LUI DUMNEZEU

Să nu osândești pe nimeni, fiindcă toți cu primejdie umblăm și suntem sprijiniți de puterea lui Dumnezeu. Să iei aminte la tine însăși, să zdrobești capul șarpelui, adică să izgonești și să nimicești prin chemarea neîntârziată a Domnului orice gând, dorință, pornire rea care apare. Toate se supun numelui Domnului nostru Iisus Hristos. Să nu-i deschizi singură șarpelui ușa sufletului tău, ci să-l alungi prin numele Domnului Iisus Hristos și prin pocăință.

Există anumite legi ale creșterii duhovnicești, legi rânduite de desăvârșita înțelepciune dumnezeiască, ce țin seama de psihologia omului. Tocmai în virtutea particularităților omului el trebuie supus ispitirii îndelungate din partea patimilor sale, a oamenilor, a feluritelor împrejurări, a dracilor, ca să-și cunoască starea de cădere, neajunsurile, neputința, ca să vadă din proprie experiență ajutorul și milostivirea dumnezeiască, că să deprindă smerenia și răbdarea neajunsurilor celorlalți, să dobândească din proprie experiență încredere în Dumnezeu, să învețe să se încredințeze pe de-a-ntregul vocii lui Dumnezeu, să se lepede de sine, adică de voia sa, ca să devină diamant curat, care răsfrânge fără schimonosire Soarele Dreptății. Iar pentru asta trebuie să ne ostenim, să îndurăm necazuri, să ne purtăm crucea, să

ne silim să lucrăm poruncile și mai ales să ne rugăm - pe scurt, să mergem pe calea cea strâmtă, fiindcă doar prin asta putem dovedi că vrem să fim cu Dumnezeu.

Iar primirea bucuriei duhovnicești și năzuința către ea nu dovedesc că avem iubire de Dumnezeu. Dacă pătimim împreună cu El, împreună cu El ne vom și proslăvi. De aceea, nevoitoare ale secolului al XX-lea, să nu vă descurajați, ci pe nebăgate de seamă, în mijlocul deșertăciunii acestei lumi, să ieșiți din lume cu mintea voastră, cu inima și mai ales cu voia, fiind pe dinafară aproape ca toată lumea, însă pe dinăuntru altfel, cunoscute după omul lăuntric numai de Dumnezeu și de duhovnicul vostru..

Sursa: **Cuviosul Nikon Vorobiov**, *Cum să trăim în ziua de astăzi*, Editura Sophia

PROGRAMUL LITURGIC

Sâmbătă <i>7 noiembrie</i>	18:00	Vecernia și Litia
Duminică <i>8 noiembrie</i>	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Efeseni 2, 14-22; Evrei 2, 2-10; Ev. Luca 8, 41-56; Luca 10, 16-21; glas 5, voscr. 11 → Duminica a 24-a după Rusalii (Învierea fiicei lui Iair) ; → Soborul Sfinților Arhangheli Mihail și Gavriil și al tuturor cereștilor puteri

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală